NOUA DREAPTĂ

Director: RADU SORESCU

ROMÂNIA A ROMÂNILOR!

ANUL I ✠ Nr. 4 ✠ SEPTEMBRIE ✠ 1993

DECEBAL CĂTRE POPOR

Viața asta-i bun pierdut
Cînd n-o trăiești cum ai fi vrut !
Și-acum ar vrea un neam călău
S-arunce jug în gîtul tău:
E rău destul că ne-am născut,
Mai vrem și-al doilea rău?

Din zei de-am fi scoborîtori
C-o moarte tot sîntem datori!
Totuna e dac-ai murit
Flăcău ori moș îngîrbovit;
Dar nu-i totuna leu să mori
Ori cîne-nlănțuit.

Iar a tăcea și lașii știu!
Toți morții tac! Dar cine-i viu
Să rîdă! Bunii rîd și cad!
Să rîdem dar, viteaz răsad,
Să fie-un hohotit și-un chiu
Din ceruri pînă-n iad!

De-ar curge sîngele pîrău,
Nebiruit e brațul tău,
Cînd morții-n față nu tresari!
Și însuți ție-un zeu îți pari
Cînd rîzi de ce se tem mai rău
Dușmanii tăi cei tari.

Și-acum, bărbați, un fier și-un scut!
E rău destul că ne-am născut:
Dar cui i-e frică de război
E liber de-a pleca-napoi,
Iar cine-i vînzător vîndut
Să iasă dintre noi!

Eu nu mai am nimic de spus!
Voi brațele jurînd le-ați pus
Pe scut! Puterea este-n voi
Și-n zei! Dar vă gîndiți, eroi,
Că zeii sînt departe, sus,
Dușmanii lîngă noi!

George Coșbuc

PUTEREA CAUTĂ ȚAPI ISPĂȘITORI

A început prigoana? Dreapta românească este în pericol? Oculta internațională își arată colții? Iată câteva întrebări asupra cărora trebuie să ne oprim. La 10 iulie a.c., Președintele Iliescu a adresat o scrisoare Procurorului General al României, scrisoare al cărei text a fost reprodus în paginile marilor cotidiene. Dl. Președinte cere Procurorului General măsuri energice împotriva " unor manifestări care fac apologia fascismului și a mișcării legionare". În acest cadru sunt amintite editarea cărții "Mein Kampf" de Adolf Hitler și existența a trei partide de dreapta: Partidul Dreptei Naționale, Mișcarea pentru România și Pentru Patrie. Tot în acest context, dl. Iliescu are rezerve în ceea ce privește legalitatea conferită de instanțele judecătorești celor trei formațiuni politice ca, în finalul epistolei, să ceară organelor de stat reprimarea lor. Pînă aici intențiile Președintelui par a fi destul de clare. De la intenție pînă la punerea în practică a unei asemenea inițiative este, însă, un drum lung. Acest drum poate fi presărat cu procese pierdute de unii și câștigate de alții, acest drum poate nimeri într-o fundătură a istoriei, acest drum va fi însoțit de scandaluri publice ce pot provoca demisiile unor demnitari ce se cred infailibili. Războiul acesta al Puterii împotriva unor libertăți constituționale cum ar fi dreptul la asociere sau dreptul la opinie va ajunge, cu siguranță, la un previzibil impas. De ce? Pentru că istoria este irațională, iar unii oameni ignoră neprevăzutul.

O altă concluzie ce se poate desprinde din textul scrisorii este teama guvernanților de realitățile prezentului. Actuala Putere, aflată în criză de autoritate, încearcă să transfere eșecul propriei guvernări asupra mișcărilor de dreapta din România. A căuta țapi ispășitori pentru propriile greșeli înseamnă, pentru Președintele Iliescu, asumarea unui gest necavaleresc pe care istoria și generațiile următoare îl vor condamna cu toată asprimea. Politica de conjunctură pe care Domnia-Sa s-a obișnuit s-o practice n-a dat efectele scontate. Prea multă energie consumată, prea multe compromisuri jignitoare pentru țară pentru a obține în final rezultate așa de modeste. A arunca vina asupra altora este foarte ușor; în schimb, asumarea răspunderii unui moment istoric presupune, înainte de toate, un mare spirit de sacrificiu materializat în măsuri ferme care să salveze Națiunea română de la pieire. Ne întrebăm câți din actualii guvernanți ar accepta jertfa supremă pentru izbăvirea neamului românesc? Răspunsul îl cunoaștem cu toții.

Pe de altă parte, există voci care sunt de părere că scrisoarea Președintelui către Procurorul General ar avea și o motivație de culise. În repetate rînduri, Rabinul Moses Rosen a cerut Cotrocenilor condamnarea publicațiilor și partidelor naționaliste. Dl. Iliescu s-a conformat acestor cereri, invocînd rațiuni de stat. Din acel moment, speculând slăbiciunea Președintelui, cercurile oculte și-au mărit pretențiile. Au început să ceară capul naționaliștilor români. Mai mult, l-au îndemnat pe dl. Iliescu să nesocotească legile țării prin recomandarea dată Procuraturii de a suspenda unele publicații, cînd se cunoaște foarte bine că în Constituție la articolul 30 se specifică faptul că nici o publicație nu poate fi suprimată.

În ceea ce ne privește, noi nu vom răspunde acestei provocări prin calomnii ori gesturi necontrolate. Ar însemna să dăm satisfacție celor ce ne vor răul. Mănușa aruncată va rămâne în țărână. În aceste condiții noi refuzăm s-o ridicăm.

Radu Sorescu

REVISTA PRESEI

S-a întîmplat ceea ce ne aşteptam. Presa din Sărindari ne-a înjurat, liderii partidelor s-au întrecut în a ne condamna, Puterea ne-a cerut capul la presiunea cercurilor oculte. Rezultatele au fost, însă, contrare aşteptărilor duşmanilor noştrii, opinia publică românească s-a apropiat tot mai mult de noi, realizînd că dincolo de noroiul cu care am fost împroşcaţi, dincolo de "culpele" care ni s-au atribuit, dincolo de dezinformăriile fabricate în eprubetă ce încearcă să denatureze sensul dreptei româneşti, dincolo de toate aceste murdării lumeşti, există incontestabil, fenomenul "Noua Dreaptă". Această revistă ce apare sub egida mişcării Dreptei Naţionale îşi continuă cu dîrzenie linia politică adoptată încă de la prima ei apariţie. Prin urmare, înjuraţi-ne, fraţilor, dacă vreţi să cîştigăm alegerile cu 79%!

MIŞCAREA – De la o vreme revista " Mişcarea " a început să ne atace. Marian Munteanu nu mai are loc de noi. Argumentele băieţilor lui sunt puerile şi se încadrează în aceeaşi serie de calomnii întîlnite şi în presa jidovită. Persoane rău intenţionate au aruncat pe piaţă afirmaţia că Dreapta Naţională ar fi diversiunea Puterii, întrucît Comandantul nostru este rudă cu Marin Sorescu, care la rîndul lui ar fi prieten cu Ion Iliescu. De aici s-au făcut tot felul de speculaţii care mai de care mai fanteziste. În realitate, noi suntem o mişcare săracă ce am reuşit, cu mari sacrificii, să editäm revista "Noua Dreaptă". Dacă am fi diversiunea Puterii, am avea şi noi un sediu şi n-am fi obligaţi să ne întîlnim prin parcuri sau prin casele membrilor noştri. Dar ce să faci, invidia colegilor de la "Mişcarea pentru România" e mare, mai ales după ce filiala Braşov a acestei formaţiuni a trecut la Dreapta Naţională. Păcat, mare păcat că naţionaliştii lui Marian Munteanu sunt măcinaţi de orgolii personale şi de ambiţii mărunte, tristă realitate ce va fi speculată de duşmanii noştri comuni.

EXPRES – Cornel Nistorescu a turbat! Îi curg balele, scoate clăbuci la gură şi latră la lună. E negru de ură în cerul gurii, iar la subţiori i-au crescut 7 furunculi. Noaptea visează urît, năduşeşte în somn, adică transpiră numai Tequilla pe care o soarbe la barul nevesti-sii, "Carioca". Ziua sare la beregata oamenilor să le sfîşie jugulara. Hingherii n-au curajul să-l prindă cu arcanul de frică să nu se molipsească şi ei. Vă imaginaţi că o astfel de creatură s-a apucat să scrie epistole politice. Fără talent, fără ruşine şi fără temei! Ce e adevărat, el spune că e minciună, idealul unei generaţii el îl împroaşcă cu noroi pentru că, invidios fiind, nu suportă ca alţii să se ridice deasupra mediocrităţii lui. Cînd nu înţelege ceva, Cornel Nistorescu se miră ca prostul în bătătură. Se scarpină la ceafă şi rînjeşte nătîng. La fel a procedat şi într-un articol penibil publicat în jalnica revistă "Expres". Ce lozeşte el acolo? Cică toţi oamenii de dreapta din ţară ar fi "bolnavi de cap" pentru că vor să trăiască în ordine şi prosperitate. După Nistorescu, România ar trebui să fie un rai pentru pungaşii de ţigani şi un infern pentru bieţii români cinstiţi. Dacă ar fi după el, am ajunge cu toţii slugile stăinilor şi bătaia de joc a trădătorilor de neam ce primesc bacşişuri grase de la Paris, Washington ori Tel-Aviv. Cornel Nistorescu a turbat ! Unei asemenea potăi nu putem să-i spunem decît: Marş!

Mihai Ghica

Raportul S.R.I.

Raportul Serviciului Român de Informaţii publicat miercuri, 30 iunie 1993, în cotidianul "Adevărul" este o mostră elocventă a gândirii profund "raţionale" şi "nepartizane" a d-lui Virgil Măgureanu alias Imre Asztalas, profesor la "Ştefan Gheorghiu".

Datorită spaţiului restrâns pe care îl avem la dispoziţie nu vom putea analiza în întregime acest document. Ne vom ocupa, aşadar, doar de subtitlul "Acţiuni extremiste".

De la bun început surprinde interesul sporit acordat "extremismului de dreapta", 50 de rînduri, faţă de numai 18 pentru "extremismul comunist". Lucrurile sunt cu atât mai stranii, cu cît legionarismul, aşa-numitul "extremism de dreapta", este doctrina politică a unei organizaţii decapitate acum cincizeci de ani, organizaţie ai cărei membrii au fost prigoniţi vreme îndelungată fără nici un temei; pe când extremismul de stânga, practic inexistent conform raportului, este manifestarea unei doctrine care, până mai ieri, era singura admisă.

Surpriza creşte când ne apropiem de substanţa textului. Conform raportului, acţiunile "extremei drepte" ţin de: "iniţierea unor acţiuni în care sunt angajate centre şi grupări legionare din străinătate"; "influenţarea şi schimbarea opticii opiniei publice româneşti asupra doctrinei şi rolului mişcării legionare"; "coordonarea acţiunilor de reorganizare"; "difuzarea unor materiale cu caracter legionar" etc. Şi noi, bieţii de noi, credeam că toate acestea sunt drepturi constituţionale legal exercitate precum "dreptul la libera circulaţie a persoanelor şi bunurilor", "dreptul la libera informare", "dreptul la opinie"; "dreptul la libera asociere".

Explicaţia atenţiei pe care o acordă raportul acestor "activităţi infracţionale" rezidă, probabil, în întinderea lor: "în România au fost introduse, prin canale diverse, circa 30 de titluri de cărţi cu caracter legionar", "la acţiuni de acest gen au subscris şi s-au angrenat 24 de persoane care au deţinut funcţii şi grade în mişcarea legionară" sau "sunt certe datele obţinute în cazul a 6 legionari din străinătate, veniţi ca emisari în România".

Pericolul este, aşadar, major – 30 de persoane, însoţite de un număr egal de cărţi, culmea, desfăşurându-şi activitatea în limitele celei mai stricte legalităţi, au pornit distrugerea statului român.

Singurul păcat al acestui raport este, cred, inexistenţa unei bibliografii adecvate cu operele clasicilor comunismului din care, fără îndoială, dl. Imre Măgureanu s-a inspirat pentru a da la iveală această minunată operă.

D. Rugă

SINTEZA LEGIONARISMULUI

Toate curentele spirituale naționaliste: autohtonismul tragic al lui Pârvan, antisemitismul lui Cuza, sămănătorismul și istoricismul lui Iorga, antidemocraticismul lui Aurel Popovici, moralismul lui Găvănescu, ortodoxismul lui Nae Ionescu și chiar gândirismul lui Blaga, au purces din gândirea eminesciană. După ce vreme de jumătate de veac, în mod paralel dar disparat, au brăzdat sensibilitatea românească, ele au convers spre noua sinteză pe care a dat-o gândirea politică a Căpitanului. De aci, toate aceste curente captate și organic împletite, în esența lor, părăsesc terenul profetic, protestatar, sentimental sau criticist și se învolbură în curentul de acțiune și faptă a legionarismului. Deficiența care adesea ori era relevată de publicistica adversă, în sensul că naționalismul românesc n'are capacitate realizatoare, venea astfel în mod organic împlinită prin crearea acelui formidabil instrument de acțiune, pe care l-a constituit Căpitanul prin fundarea Mișcării Legionare. Căpitanul a dat tuturor acestor curente axa de acțiune politică, pe care a proiectat-o gândirea eminesciană. El a știut – cum spune Eminescu – "să rezume și să pună în serviciul unei mari idei organice, înclinările, trebuințele și aspirațiile preexistente ale poporului său". Această idee organică a fost reluarea credinței strămoșilor Traci în "nemurirea sufletului", completată cu ideea creștină a păcatului originar și a necesității luptei pentru combaterea răului, în primul rînd din noi înșine, în vederea mântuirii sufletului, pentru că țelul final al neamului nu este viața, ci învierea în numele Mântuitorului Isus Hristos. Prin această completare, doctrina naționalistă capătă o respirație largă, care permite o adâncă înrădăcinare în pământul și în cerul românesc.

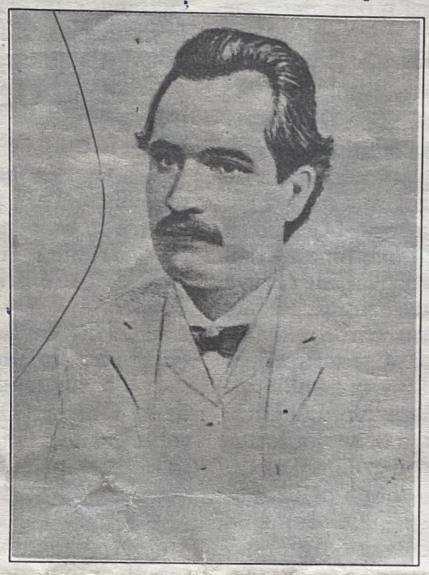

Unii, ca Prof. Mihail Manoilescu de pildă, care au cercetat chestiunea fără adâncimea necesară, au văzut în această latură mistică a legionarismului o prevalare a așa zisei "dimensiuni slave" a sufletului românesc. Aceștia n-au ținut seamă că credința în "nemurirea sufletului" cu toate consecințele pe care le comportă, este o concepție prin excelență tracă și că această credință fecundează în legionarism elanuri eroice și active și nu stagnează în atitudini pasive sau fataliste, la care predispune misticismul slav.

Pe plan practic, acțiunea va căpăta o adâncime mai mare. Până la Căpitan, răul de care suferă societatea românească a fost atribuit mai mult unor cauze exterioare (fanariotism, iudaism, politicianism). Menținând acest adevăr, Căpitanul a indicat și răul intern, care este în fiecare din noi, ca urmare fatală a păcatului originar, independent de acești factori dizolvanți externi. Problema întremării societății românești va fi, deci, mult mai adâncă de cum o indicase antisemitismul lui Cuza sau antidemocraticismul lui Aurel Popovici. Pentru a se face însă o operă durabilă, trebuie secătuită mlaștina interioară a sufletului nostru, unde patogenii externi, menționați mai sus, își găsesc teren propice pentru prosperarea lor.

Este nevoie, deci, de o adâncă concepție morală, care să permită "un proces de perfecțiune omenească", asigurând astfel echilibrul sufletesc necesar sau corectitudinea interioară, singurele care pot permite o temeinică întremare politică și socială. În felul acesta, plaga politicianistă, în noțiunea căreia Căpitanul include și fanariotismul moștenit, se va închide prin lipsa de alimentare (inaniție); iar primejdia evreiască se va diminua în virulența ei, pe măsură ce cuirasa morală a poporului român se va întări. Acest fundament moral și creștin va permite nașterea unei elite conducătoare sănătoase, la care sentimentul demnității, al onoarei, al abnegației, al muncii, al generozității, ordinei și disciplinei va fi o respirație naturală. În felul acesta, se vor realiza premizele pentru o prosperare atât în domeniul spiritual (cultură) cât și în cel material (civilizație); iar neamul românesc își va putea valorifica talentul pe care i l-a încredințat Dumnezeu pe acest pământ.

În concepția legionară nu numai că se oglindesc toate ideile politico-sociale ale lui Eminescu, ale precursorilor și succesorilor săi, dar aceste idei capătă un sens mult mai adânc. Mișcarea Legionară a dat direcție pozitivă gândirii politicei naționale. Așadar, Eminescu a fost prima mare sinteză a gândirii și simțirii românești, de la care au purces toate curentele spirituale și politice ce vreme de 7 decenii și mai bine au animat intelectualitatea noastră. Căpitanul este prima mare sinteză a acțiunii românești, menită să transpună pe planul realizării toate visurile de mărire românească și gândurile sublime ale tuturor înaintașilor, și în primul rând ale lui Eminescu: să creeze un erou al vitejiei, al muncii și al dreptății.

Această acțiune nu va râvni să facă un nou partid politic, care n-ar putea "să dea decât cel mult un nou guvern și o nouă guvernare", ci ea va tinde să creeze o "școală, care să poată da țării acesteia un mare tip de român. Poate să iasă ceva mare, cum n-a mai fost, care să frângă în două întreaga noastră istorie și să pună temeliile începutului unei alte istorii românești, la care acest popor are dreptul, datorită suferințelor și răbdării lui milenare, precum și curățeniei sale sufletești, căci este poate singurul popor din lume care, în toată istoria sa, n-a cunoscut păcatul robirii, încălcării sau nedreptățirii altor popoare" (Pentru Legionari, p.287).

Fără Eminescu credința legionară ar fi lipsită de principala sa rădăcină în sensibilitatea și gândirea românească nealterată. Fără credința legionară dată de Căpitan, care trasează un nou stil de viață caracteristic românesc și monumental, gândirea și îndemnurile lui Eminescu ar fi rămas o voce în deșertul vieții publice românești din ce în ce mai pustiită de străinism și politicianism. Eminescu, genial în gândire, și Căpitanul, genial în acțiune, cei doi poli de sinteză prin care trece axa destinului românesc ce se proiectează spre lumina orbitoare a Cerului. Ei doi reprezintă mai bine linia de viață și onoare a neamului românesc.

Constantin Papanace

ASASINATE

Cazul I.G.DUCA

Asasinarea la 29 decembrie 1933 a primului ministru liberal I.G.Duca de către trei tineri legionari: N. Constantinescu, Doru Belimace şi Ion Caranica este un fapt de notorietate; ceea ce nu se ştie însă este contextul acestei fapte.

Totul îi despărţea pe eroii acestei întâmplări. De o parte, I.G.Duca de mai multe ori ministru, prim ministru acum. De cealată, un grup "romantic, nutrit de ideile vechiului naţionalism de la 1910, format într-o ideologie idealistă şi în disciplină militară."

Conflictul s-a dezlănţuit, aşadar o dată cu formarea guvernului I.G.Duca. "În octombrie 1933 I.G.Duca, şeful liberalilor bătrâni formează noul guvern. A fost cea mai uluitoare surpriză din câte s-au ivit sub restauraţie. I.G.Duca a condus şi a plătit campania de patru ani şi jumătate împotriva lui Carol, atât în ţară cât şi peste hotare. În ziua în care acesta a sosit, I.G.Duca a făcut la clubul partidului declaraţia că mai bine îşi taie mâinile decât să colaboreze cu aventurierul. Cine realiza acum sinistrul miracol al transformării caracterelor şi cine îndoia mândrele coloane vertebrale în curbe până la pământ? Elena Lupescu! Un sârb pripăşit prin România şi abia devenit cetăţean, Richard Franasovici, a îmblânzit pe zeiţă şi a fost fakirul miracolului. Simultan, I.G.Duca făcuse o călătorie la Paris şi acolo, în faţa ocultelor foruri internaţionale, şi-a luat angajamentul solemn că va dizolva "Garda de Fier" în schimbul presiunii pe care ar exercita-o în România acele foruri ca el să fie chemat la guvern. Lucrurile acestea le-a scris un personaj important, amic intim cu I.G.Duca, şi anume René Pinon, cronicarul politic al al marii publicaţii "Revue des deux mondes", în articolul său din 15 ianuarie 1934, prin care deplângea moartea primului ministru român. Nu există, deci, absolut nici o îndoială că în această vreme marele partid liberal, care făurise România contemporană, decăzuse sub I.G.Duca la rolul de slugă a organizaţiilor evreieşti şi masonice internaţionale. Ocazia desfiinţării "Gărzii de Fier" s-a ivit repede. Iată ce spune C.Argetoianu: "Cu privire la dizolvarea "Gărzii de Fier" am aflat lucruri interesante. Cel care a pus toată procedura aceasta la cale a fost Titulescu: a învârtit pe rege, l-a convins că "Garda de Fier" e în serviciul hitlerismului şi că succesul ei ar fi egal cu implantarea influenţei germane în România. Cu Zelea Codreanu, tare şi mare, România ar începe să graviteze în jurul Berlinului şi am pierde astfel preţioasele noastre alianţe de azi". Lămuriri suplimentare despre dedesubturile desfiinţării "Gărzii de Fier" ne oferă Victor Iamandi, unul din colaboratorii apropiaţi ai primului ministru: "I.G.Duca mi-a replicat: Aseară (8 decembrie 1933) după ce s-a ridicat şedinţa de la mine, am fost chemat de Titulescu care se întorsese din străinătate în aceeaşi seară. Firesţe, m-am dus. Când a auzit că s-a hotărît nedizolvarea Gărzii, a început să vocifereze, ameninţând că dacă nu se dizolvă această organizaţie, nu numai că el pleacă din guvern, dar vom avea şi complicaţii externe. Ne-am dus înapoi în Palat şi după discuţii violente purtate până târziu s-a hotărât sub presiunea ameninţărilor lui Titulescu, dizolvarea Gărzii de Fier". Astfel, Consiliul de Miniştri în şedinţa sa din 9 decembrie 1933 a hotărât: "Art.1 Gruparea Arhanghelul Mihail, astăzi Garda de Fier este şi rămâne dizolvată." Se hotăra, totodată, închiderea localurilor de întrunire, ridicarea arhivelor şi corespondenţei, interzicerea adunărilor, propagandei, strângerii de fonduri şi, în fine, participarea la alegeri. Dizolvarea grupării lor politice nu a fost singura lovitură primită de legionari; iată ce nota în acest sens Nichifor Crainic: "câţiva legionari fuseseră împuşcaţi de poliţie în campania electorală la Iaşi, la Constanţa, la Giurgiu din ordinul lui Victor Iamandi; o serie de fruntaşi ai mişcării stăteau de o lună la Jilava, fără nici o vină. "Asupra victimelor terorii poliţieneşti dezlănţuite de guvernul I.G.Duca ne edifică preotul Ştefan Palaghiţa în lucrarea sa "Garda de Fier spre reînvierea României":

"Virgil Teodorescu, student, împuşcat pe la spate, la Constanţa, la 22 noiembrie 1933, de gardianul Aristan Mihai în timp ce lipea afişe legionare.

Constantin Niţă, şofer, împuşcat în ziua de 28 noiembrie 1933 de către un ofiţer de jandarmi, la Iaşi pentru că arunca pâine camarazilor lui asediaţi.

Toader Toma, croitor, împuşcat la 30 decembrie 1933 de către primarul Tache Luca, în comuna Borcea, Tecuci.

Nicolae Bălăianu, mort, schingiuit de jandarmul Niţă Marin, la 9 decembrie 1933 în comuna Daia, Vlaşca".

Evoluţia ulterioară a lucrurilor ne este prezentată de P. Ghiaţă: "După dizolvarea Gărzii de Fier în 1933 şeful gardist Gh. Cantacuzino-Grănicerul i-a scris lui I.G.Duca, primul ministru şi prietenul său personal, aceste rânduri:

Dragă Iancule, acceptând dizolvarea Gărzii, ţi-ai semnat sentinţa de moarte. El ştia că actul dizolvării fusese impus de N.Titulescu, iar Duca acceptase să semneze Jurnalul ca să acopere pe fostul său suveran."

Ceea ce a urmat se ştie: în ziua de 29 decembrie 1933, primul ministru a fost chemat de monarh la Sinaia. Audienţa a durat 2 ore, după care ministrul trebuia să se întoarcă la Bucureşti cu trenul. În gară, după ce suita alcătuită din I.G.Duca, dr. Constantinescu şi prietenii lor politici a făcut câţiva paşi, a explodat o petardă. În panica creată N.Constantinescu s-a apropiat de I.G.Duca, l-a prins de umăr şi a descărcat cinci gloanţe în ceafa primului ministru, omorându-l. Cei trei s-au predat spre a-şi ispăşi vina.

Vestea morţii primului ministru a zguduit ţara. La 30 decembrie 1933 dr.C.Angelescu este numit prim-ministru; în aceeaşi zi Consiliul de Miniştri a instituit starea de asediu în 9 mari oraşe ale ţării, precum şi în judeţele Prahova şi Dâmboviţa şi a introdus cenzura presei. Iată ce nota A.Călinescu: "Represiunea începe cu furie. Este suspendat mai întâi Calendarul. Se arestează – generalul Cantacuzino – care este lovit de prefectul poliţiei; Nichifor Crainic, Dragoş Protopopescu şi alţi diferiţi fruntaşi ai Gărzii de Fier. Corneliu Codreanu nu este găsit. Se fac percheziţii la Gh.Brătianu şi Constantin Tilea. În ziua de 1 ianuarie este arestat Nae Ionescu la Sinaia. Ziarul Cuvântul este suspendat." Despre reacţia puterii vorbeşte şi un străin, Henri Prost: "Cei trei asasini sunt arestaţi pe loc; sunt tineri studenţi. Împreună cu ei sunt arestaţi circa cincizeci de complici prezumtivi, printre care generalul prinţ Zizi Cantacuzino."

În acest context, după o nouă represiune a poliţiei căreia i-au mai căzut victime Sterie Ciumetti şi Gh.Negrea, a început la Consiliul de Război procesul privind împuşcarea lui I.G.Duca.

MIȘCAREA LEGIONARĂ ȘI LIBERTATEA

Libertatea legionară nu e nici forțată, nici smulsă cu sila. Ea este o stare de conștiință generală, o înțelegere unanimă a unor rosturi sociale și umane ce-au fost lăsate în voia soartei de către cei ce aveau misiunea de a le susține și aplica. O astfel de concepție merge însă mult mai departe. A ajunge la conștiința libertății ca drept al individului în mijlocul totalității naționale, însemnează a fi de acord că libertatea – deși incontestabilă – nu este nețărmurită și exclusivă. Orice libertate are două laturi: una individuală (dreptul de a fi liber) și una colectivă (obligația de a nu depăși anumite limite), deoarece trăim, ne dezvoltăm, prosperăm, în mijlocul unei societăți organizate ce ne apără prerogativa esențială. Omul e liber și se bucură de libertăți întrucât comunitatea națională i le garantează.

În cazul legionar această garantare nu vine numai din texte de lege, ceea ce n-ar diferi prea mult de toate regimurile politice existente și care pretind că prerogativa individului este salvată prin faptul că-i înscrisă solemn într-o Constituție. Sunt prea cunoscute abuzurile comise prin subterfugii... legale. Mișcarea legionară garantează libertățile fundamen- tale nu numai prin texte de lege, dar mai ales prin însăși principiile ei doctrinare, și prin educația aplicată omului. Legionarul învață ce este libertatea; învață s-o respecte și s-o impună; învață să nu abuzeze dar și s-o apere la nevoie.

CONȘTIINȚA LIBERTĂȚII

Libertatea este o problemă extrem de delicată și de complicată. Omul, în genere, nu vede decît o latură din acest complex. Latura care-i convine lui. Restul, adică interesele celorlalți, fie vorba de indivizi izolați sau de categorii sociale, profesionale, etc., îl lasă indiferent. Deci, libertatea vecinului nu-l interesează decît atunci cînd coincide cu a lui. De aceea, în lumea noastră plină de contradicții și pasiuni, individul e capabil să ajungă la ostilități și injustiție pentru a-și apăra "libertatea sa".

Or, nu există libertate în stare pură. Orice libertate este rezultatul unei stări de spirit comun. În sînul societății, această noțiune trebuie să aibă o imagine comună, acceptată și respectată de toți, pentru ca fiecare individ să se poată bucura de ea deplin. Trăim în mijlocul unui sistem de relații, ambiții, aspirații și forțe în conflict, care impun indirect; pentru a se evita anarhia și prăbușirea noțiunii de libertate, reguli comune de comportament și de respect reciproc.

Fără aceste reguli, acceptate de toți și aplicate cu rigoare tuturor, societatea devine o arenă de conflicte permanente, în care libertatea și libertățile fundamentale pierd orice semnificație umană și socială, devenind privilegiul celor tari sau celor fără conștiință. Mișcarea Legionară nu poate admite o astfel de injustiție în numele unui principiu de libertate totală, care-i tot atît de nebunesc ca și opusul său, totalitarismul regimurilor marxiste.

Din cauza acestei confuzii, susținută de toți cei care n-au nici un respect pentru persoana umană și nici o grijă față de viitorul ei, asistăm astăzi la o ruptură profundă între punctele de vedere ale individului și comunității căreia aparține. Pe cînd comunitatea are nevoie pentru a se menține, dezvolta armonios și garanta libertatea cetățenilor, de o anumită disciplină și înțelegere din partea ceor care o compun, individul cere abolirea oricărei restricții în numele unui principiu pe care-l interpretează greșit.

Toată drama epocii noastre consistă în această interpretare și-n incapacitatea individului de a-și cunoaște limitele. Defect ce-l mînă spre exagerări grosolane și-l pune la discreția ideologiilor demagogice. Nimic mai ușor de înșelat și de manevrat decît un individ incapabil de a judeca realitățile sociale, împins din umbră spre revendicări absurde sub motiv că-i "dreptul lui".

Există libertăți naturale, zise fundamentale, de care individul are nevoie pentru armonia lui interioară și pentru încadrarea sa, tot armonioasă, în societate. Acestea cer înțelegere și bunăvoință din partea Statului, a regimului ori care ar fi el. Fără ele, omul rămîne un revoltat permanent, iar regimul o tiranie mai mult sau mai puțin camuflată.

Există, de asemenea, libertăți superflue și grosolane, care vin să zguduie echilibrul individual și social prin perspectivele extreme pe care la deschid. Aceste așa zise libertăți duc la libertinaj individual, tulburări sociale și anarhie politică. Nu fac parte din tezaurul de trăire și emancipare al individului. Sunt false fenomene sociale, devenite arme de descompunere spirituală pentru ideolgiile care urmăresc dominarea omului și captarea lui politică. Acolo unde aceste pseudo-libertăți apar, omul devine un exaltat, iar Statul se descompune încetul cu încetul.

În regimurile marxisto-comuniste NU EXISTĂ NICI O LIBERTATE. Totul este supus sistemului centralizator și neuman al partidului.

În regimurile demo-liberale, LIBERTĂȚILE AU AJUNS ANARHIE. Omul nu se mai mulțumește cu cele fundamentale care-i asigură împlinirea intimă și socială. Vrea să fie din ce în ce "mai liber" și cu drept la și mai multe libertăți. Care anume? TOCMAI CELE CARE N-AU NICI O LEGĂTURĂ CU ARMONIA FIREASCĂ A INSULUI ȘI-A NAȚIUNII. Cele care cad în extrema disprețului de adevăr și măsură.

Cel două sisteme socio-politice care stăpînesc lumea se dovedesc cu totul contrare liniei optime pentru stabilirea unei societăți în care omul să se simtă stăpîn pe soarta lui, liber în toate activitățile și în armonie cu sensul istoric al neamului. De la aceste două sisteme nu se mai poate spera nimic pentru individ și societate. Din nefericire puțini își dau seama de panta pe care lunecă, din ce în ce mai repede, omenirea secolului nostru...

Faust Brădescu

ROMÂNIA ÎN ETERNITATE

Naționalismul nu e numai marea iubire pentru morții și pământul nostru, ci este mai ales setea de eternitate a României. Nu iubești numai tot ce a fost al strămoșilor tăi și ce este încă al tău – ci vrei ca acest tot să fie în eternitate, să rămână peste și dincolo de istorie. Îți iubești țara și neamul pentru că știi că numai așa vei putea rămâne și tu, aici, în istorie, legat și păstrat de pământ. Eternitatea pe care insul și-o închipuie, o cucerește sau o cerșește singur – este o cu totul altă problemă decât această eternitate colectivă, a neamului întreg. Aici răzbate setea omului de concret, setea de a ști păstrate veșnic locurile și experiențele pe care le-a cunoscut și le-a apărat câteva zeci de ani, câteva clipe.

Cred că în orice fel de naționalism trăiește, mai mult sau mai puțin manifest, această iubire pentru eternitatea neamului. Și mi se pare că nu există decât un singur fel de a-ți sluji neamul și țara: de a lupta, pe orice cale, pentru eternitatea lor. Lupta pe care fiecare o înțelege după firea și iubirea lui. Dar numai setea eternității poate transfigura acest sentiment și această luptă. Numai prezența eternității poate depăși politica. Toate acțiunile noastre pe acest pământ ar deveni meschine și deșarte dacă n-ar fi intuiția eternității care să le dea o altă valoare și o altă tărie.

Sensul existenței și datoria fiecărui om este creația. Creația de orice formă: echilibru interior, familie vie, operă, gând. Nae Ionescu spunea cândva că singura datorie a statului este de a îngădui și ajuta pe orice om să creeze. Orice formă de viață organizată – de la formele biologice până la cele statale – are aceeași menire și același scop: ca fiecare dintre membrii săi să creeze, să continue a rămâne vii și fertili. Dar ce este altceva această creație, decât setea de eternitate, cel mai cert și mai valid instinct omenesc? Naționalismul nu poate face nici el excepție; creația și, deci, eternitatea sunt axele și premisele sale.

Cei mai glorioși "naționaliști" nu sunt eroii, nici șefii politici; care nu fac decît să conducă destinele istorice ale neamului lor. Cei mai glorioși "naționaliști" sunt creatorii care cuceresc de-a dreptul eternitatea. Există o sete de eternitate în fiecare om, sete pentru neamul și țara lui. Dar exisă și o altfel de eternitate: un salt dincolo de istorie, prin care o țară și un neam intră și rămân în eternitate. Un salt pe care l-a făcut vechea Grecie, Italia, Franța, Anglia, Germania, Rusia.

Orice se poate întâmpla cu Italia, acum; poate să fie înfrântă, robită, ștearsă de pe fața pământului. Dar nici o forță istorică nu va putea scoate Italia din eternitate. Nici o revoluție, nici un măcel, nici un cataclism nu va putea ucide pe Dante Alighieri, pe Michelangelo, pe Leonardo. Chiar dacă toate muzeele ar fi distruse, chiar dacă toate bibliotecile ar fi incendiate – acești mari italieni, alături de atâția alții, vor continua să domine și să fertilizeze lumea. Oricît de mare ar fi saltul care s-ar întîmpla în istorie – salt înainte sau salt înapoi – lumea va avea veșnic nevoie de această Italie din eternitate. După cum lumea va avea veșnic nevoie de Eschil, Platon, Cervantes sau Shakespeare.

Mă gândesc, că sunt țări care au ieșit din istorie și au intrat în eternitate printr-un singur creator, printr-un singur geniu. Bunăoară Rusia, prin Dostoievski; sau Danemarca prin Soren Kierkegaard. Poate fi o mai vastă și mai legitimă mândrie a unui neam decât saltul acesta dincolo de istorie, intrarea aceasta în eternitate printr- o mare creație spirituală, care poartă cu ea toate virtuțile rasei? Ceea ce istoria păstrează în milioane de exemplare cenușii și impure, eternitatea primește în câteva exemplare perfecte, care oglindesc geniul și forțele creatoare ale națiunii întregi. Milioanele se transformă, sau se alterează – dar acele câteva exemplare perfecte nu-și vor putea trăda niciodată neamul, nu se vor putea niciodată transforma în altceva decât ceea ce sînt. De aceea mi se pare că o națiune care izbutește să aleagă din sânul ei câteva genii în cinci veacuri de istorie – este o națiune care nu are de ce să se teamă. Orice i s-ar întîmpla în viitor și-a cucerit de pe acum eternitatea...

Mircea Eliade

"Intelectualii e fasciști!"

Când cineva vine și îți spune că afirmarea autonomiei spiritului înseamnă "fascism" și "escrocherie" (și aceasta numai pentru că o asemenea atitudine este antimarxistă), aș vrea să știu cum am mai putea discuta. Asta implică ori o extraordinară rea-credință, ori o ignoranță fără margini. Să fi fost toți filosofii lumii "fasciști" sau "escroci" ? Să fie un Croce, un Bergson, un Russel, un Husserl – escroci și lichele? Să fie oare întreaga psihologie contemporană – care verifică autonomia vieții sufletești – o creație fascistă? Să fie fizicianul Heisenberg, el însuși, un fascist sau un escroc? De! Mai știi? Nu l-au scos marxiștii noștri pe Eminescu hitlerist și pe Pârvan un huligan rasist? Într-o discuție cu asemenea "revoluționari" te poți aștepta la orice...

Mircea Eliade

LEGIONARE ?

Acuzarea a fost susținută de generalul C.Petrovicescu, asistat de locotenent colonelul Romulus Hotineanu, comisar regal al Consiliului de Război. În ordonanța definitivă se prevedea trimiterea în judecată – pentru asasinat – N.Constantinescu, –pentru complicitate la asasinat – Doru Belimace și I. Caranica, – pentru complot – C.Z.Codreanu, Gh.Cantacuzino–Grănicerul, ing. Virgil Ionescu, Gh.Clime, Ion Hodoș, V.Silaghi, I.Dumitrescu, – pentru asociație la complot: M.Stelescu, I.Z.Codreanu, Ion I.Moța, Traian Cotigă, Ilie Gârneață, N.Crainic etc.; a fost scos din cauză Nae Ionescu, directorul ziarului "Cuvântul".

Desfășurarea procesului a fost dramatică. Iată ce nota un împricinat fără vină, N.Crainic, despre acest proces: "În acest timp, procesul legionarilor se desfășura într-o atmosferă naționalistă de maximă exaltare. Fiecare acuzat ieșea și își rostea crezul cu flacăra tinereții. Sala vibra, Consiliul însuși se încălzea cu fiecare ședință. Cei trei asasini, care vorbeau impresionant ca niște adevărați oratori, își limitau fapta la inițiativa proprie, enumerau violențele nejustificate ale guvernului împotriva organizației lor, își justificau crima prin trădarea dovedită a românismului de către I.G.Duca și cereau o pedeapsă egală pentru toți, deși numai unul a tras. Această solidaritate fanatică impresiona Consiliul și entuziasma pe camarazii împricinați."

Arhanghelul Mihail, Patron al Mișcării Legionare

Un fapt de mare importanță care a rămas de stabilit la proces a fost implicarea lui Corneliu Codreanu în asasinat. "Întrebat dacă a știut ceva de pregătirea crimei celor trei legionari ai săi, Căpitanul a răspuns categoric că n-a știut nimic. Dar existau trei mărturii grave, care pretindeau că însuși Căpitanul a ordonat asasinarea. Ele trebuiau infirmate cu orice preț. Când ședința se ridica, comisarii regali și chiar unii dintre judecători coborau între acuzați, atrăgându-le atenția asupra gravității acestor acuzații ce trebuiesc retrase sau spulberate. Erau un legionar și o legionară, care scăpaseră adevărul din pricina bătăilor la poliție. Cu ei s-au făcut în pauze adevărate repetiții de teatru, punându-i să plângă și să declare că numai chinurile torturilor i-au determinat să mintă la poliție, că însuși Căpitanul ar fi amestecat în afacere. Cei doi și-au jucat bine rolurile. Dar a treia mărturie apăsa ca o piatră de moară. O doamnă Crăciunescu, blondă, cu nasul cioc de vultur, care îl ascunsese o vreme pe Codreanu, pretindea că acesta, chiar în casa ei ar fi pus crima la cale împreună cu cei trei, arătând și numele vinului pe care l-au băut și băcănia de unde l-au cumpărat. Apărarea a declarat-o isterică, nebună și cumpărată de poliție. Astfel, piatra de moară a fost sfărâmată" – nota, despre proces, N.Crainic.

O poziție prolegionară au adoptat numeroși oameni politici români, care au acceptat să apară în proces ca martori ai apărării. "La procesul care s-a deschis la București pe 19 martie, scrie H.Prost, s-au prezentat ca martori ai apărării: Vaida-Voievod, Maniu, Argetoianu, Averescu. Acești martori nu merg până într-acolo încât să-i scoată nevinovați pe asasinii lui Duca, dar în dorința lor de a face rău liberalilor, care tocmai îi învinseseră în alegeri, dezaprobă la unison dizolvarea Gărzii de Fier."

De cealaltă parte, martorii acuzării au scos în evidență elementele obscure ale asasinatului. Astfel, așa cum scrie N.Crainic "Fiecare din ei a acuzat în mod categoric pe Ion Inculeț de complicitate la asasinat. Mărturiile acestea dezvăluiau îndărătul crimei o complicată și rafinată punere la cale de către o tovărășie incredibilă în aparență. Dușman mai afișat decât oricare altul al restaurației și autor al eliminării "Gărzii de Fier" din alegerile generale, I.G.Duca întrunea în el un îndoit obiectiv al răzbunării, Ion Inculeț a lucrat în acest caz ca instrument al camarilei."

La 30 martie Consiliul de Război prin generalul Petrovicescu, comisarul regal, a prezentat rechizitoriul. "Rechizitoriul susținut de generalul Petrovicescu, scrie N.Crainic, a fost o capodoperă de curaj moral, de judecată solidă și de ținută intelectuală. Nu l-au interesat dedesubturile și chițibușeriile crimei, pe care a calificat-o după datele cristalizate în dezbateri. Ceea ce l-a interesat însă a fost fenomenul naționalist în sine și în relațiile lui cu fenomenele similare din Europa contemporană. Stăpânind o vastă informație, cu o deosebită putere de sinteză, acuzatorul a ridicat din stufăria secundară a cercetărilor existenței unei generații noi, crescută în fanatismul dragostei de românism, iar de cealaltă parte a văzut decrepitudinea vieții publice rezistând împotriva oricărei înnoiri prin orice mijloace. Punându-se de-a curmezișul drumului acestei generații, ca unealtă a unor interese străine și potrivnice românismului, I.G.Duca a găsit ceea ce a căutat. Crima este însă crimă și autorii ei o mărturisesc, cu capul sus, cerându-și singuri pedeapsa maximă. În concluzie, primul comisar regal cere condamnarea pe viață a celor trei asasini și achitarea tuturor celorlalți, fără excepție."

În preajma verdictului, care le era în mod vădit potrivnic, guvernanții au încercat o ultimă stratagemă punând în sarcina regelui Carol al II-lea pretenții de condamnare dincolo de cele cerute de acuzare. Așa nota M.Manoilescu: "Aici a fost mare și meritul regelui, care, întrebat de unul din judecători, generalul Moruzi, dacă are vreo indicație de dat asupra sentinței, i-a cerut să judece numai după conștiința lor, ceea ce însemna pentru toți acuzații achitarea."

Sentința dată de Consiliul de Război a condamnat la muncă silnică pe viață pe N.Constantinescu, I.Caranica, D.Belimace, achitându-i pe toți ceilalți inculpați.

Pătru Opincă

ȚIGANII NU NE IARTĂ NICI MORȚII!

Mormintele morților noștri sunt sfinte! Nu ne putem apropia de ele decît cu evlavie și cu duioșie.

Patimile de tot felul seacă în fața celor dispăruți în eternitate. Nu toată lumea e însă la fel! Există populații primitive, lipsite de respect pentru cele sfinte. Țiganii, aceste animale cu chip de om au început să calce noaptea, în haite cimitirele și să scormonească țărîna ce acoperă amintirea celor dispăruți. Nefiindu-le de ajuns aurul și hainele mortului, aceste bestii fură și crucile, mânați parcă de forțe demonice care doresc pieirea sufletelor lor.

În ultimul timp, profitând de scumpirea unor produse pe piață, unii țigani, organizați în bande mafiote, au început să răpească lumina din candelele mormintelor, furând uleiul turnat în cănițele modeste de sărmane văduve române îmbrăcate în straie de doliu. Conținuturile a zece candele din cimitir pot umple o sticlă de o jumătate de kilogram. Astfel, uleiul hărăzit morților noștri ia calea târgului unde se vinde cu nerușinare cumpărătorilor de ocazie, dornici de chilipir.E o rușine ce se întîmplă sub ochii noștri! În pieptele țării mișună țigani fără conștiință care vor să cîștige bani din orice. Hienele cu chip de om, fără să creadă în nici un Dumnezeu, sfâșie fără milă demnitatea națională. Acești barbari îndrăznesc să tulbure liniștea morților, furând uleiul din candele. Autoritățile cunosc fărădelegile lor, dar nu mișcă un deget din "rațiuni de stat".

Dreapta națională nu va răbda, însă, această batjocură națională! Cînd va ajunge la putere, primele măsuri ce le va întreprinde vor fi limitarea numărului de nașteri la țigănci prin sterilizarea lor și, de asemenea, izolarea acestor criminali în rezervații sub pază militară. Ucigașii identității naționale și profanatorii celor sfinte nu pot trăi alături de românii credincioși tradițiilor moștenite din străbuni.

Ștefan Râureanu

PROBLEMA ȚIGĂNEASCĂ

Nu suntem rasiști și nu propagăm ura de rasă pentru că suntem români și creștini.Nu putem fi, însă, atât de indiferenți la suferința Țării și atît de necinstiți sufletește față de poporul din care ne tragem, ca să nu recunoaștem existența unei acute probleme țigănești.

Tributari pornirilor atavice ale rasei lor, temperamentului lor antisocial, lipsiți de valori morale și de cea mai elementară educație, țiganii reprezintă pentru familiile, bunurile și chiar viața fiecăruia din noi un pericol major.

Nu numai omorurile, violurile, furturile (modalități infracționale tradiționale ale țiganilor), dar și evaziunea fiscală, răpirile, șantajul , darea de mită (rezultatul noii libertăți economice) ne dau măsura potențialului criminogen al comunității țigănești. Libertatea, cucerită de martirii revoluției este, astăzi, exploatată de urmașii vitejilor lui Budai- Deleanu sub ochii neputincioși ai autorităților statului.

Toate acestea pălesc, însă, în fața pericolului de infectare a populației românești autohtone cu modul de viață țigănesc. Private de un orizont cultural, supuse unui proces de dezrădăcinare vreme de cincizeci de ani, lipsite, acum, de mijloacele elementare de subzistență, păturile românești defavorizate sunt cele mai expuse acestei infectări. Numai cine n-a observat limbajul și comportamentul tinerilor de astăzi poate să susțină că suntem extremiști, ceilalți vor recunoaște în trivialități și lipsa de ideal germenii cangrenei societății românești de mâine.

Puterea va trebui să-și amintească, măcar acum în al XII-lea ceas că poartă pe umeri destinele unui neam. Un neam care trebuie să-și pedepsească, măcar la o mie de ani, vinovații. Nu cerem moartea păcătoșilor, ci îndreptarea lor, dar această îndreptare nu poate veni de la frazele sforăitoare ale politicienilor ci numai din efortul celor îndreptățiți și obligați să facă ordinea în stat. Se impun pe lângă pedepse privative de libertate și măsuri educative cum ar fi folosirea muncii infractorilor, pentru obiective de interes național și după executarea pedepsei. Munca socială, munca în beneficiul societății ar contribui atât la despăgubirea comunității pentru pagubele create de activitatea infracțională, cât și la îndreptarea infractorilor. De asemenea, acest sistem ar putea asigura și o supraveghere a celor puși de curînd în libertate.

Nicolae Petrescu

APEL

Datorită creșterii prețurilor la hârtie și la manopera tipografică, ne vedem obligați să reducem numărul de pagini al revistei "Noua Dreaptă". Rugăm simpatizanții și membrii noștri să înțeleagă greutățile financiare cărora trebuie să le facem față.

Persoanele care doresc să sprijine cu orice sumă apariția revistei sunt rugate să ne contacteze la telefonul 726 12 11.

Revista "Noua Dreaptă" apare lunar sub egida Mișcării Dreptei Naționale,
formațiune politică înregistrată la T.M.B. prin decizia nr. 16/1992.
Așteptăm telefoanele dumneavoastră de luni până vineri între orele 11-13 și 16-20.
Telefon 726 12 11

INTERNATIONAL COMMODITY TRADING INC.

440 South La Salle Street Suite 1124, CHICAGO, Illinois 60605
Phone : 312.3473347
Fax : 312.4083103
Bucuresti,
Phone : 312.03.29
Fax : 311.05.28
MARIAN ANGHEL MBA President

OCCIDENT IMPEX SRL
VIRGIL STANCULESCU , President

MINA SRL
MIHAELA MINA, President

SOCECOM SRL
IANCU ADRIAN, President

va ofera:

* **produse agroalimentare**
* **materiale de constructii**
* **produse cerealiere**
* **produse casnice si electrocasnice**
* **produse electronice**
* **materii prime si materiale, de pe piata interna si internationala, toate la preturi avantajoase, en-gros sau en-detail.**

LEI 300